

את כל הרענונות של יער אורנום -

את הריח הנפלא, המחייה והמבריא, אף את הצבע הידוקר הנעים לעיניים - את כל אלה מביאה

בת-אורן

ישר לביתך, ללא טירחה, ללא עמל. מעט מן המעט על ספוג רטוב מספיק

למקלחת קצף

ולניקוי כל הגוף - מכף רגל ועד ראש.

נסה בת-אורן עוד היום

תווכח ותהנה!

תשבץ העולם הזה 1302

"יעניין אתכם ודאי לדעת מי אני?" כותבת המחברת, "ובכן הנני עקרת-בית, אם, סבתא לשלושה נכדים ופקידה. נוסף לכל אלה, יש לי גם תחביבים שונים וביניהם פתרון תשבצים. לפעמים אני גם מנסה לחבר אותם. ורואיה הנני שולחת תשבץ זה. בכל הכבוד, פנינה גרף, פתח-תקווה." ועוד איך מעניין!

9	8	7	6	5	4	3	2	1
		14		13		12	11	10
	19		18	17		16		15
		24		23	22		21	20
	28		27		26		25	
	33		32		31	30		29
		38		37		36		35
	43	42		41		40		39
	47		46		45		44	
			52	51		50		49
	58		57		56	55		54
			60					59

מ א ו י ל : 1) ס"י
 1588
 1679: 4) מלך יהו
 דה; 10) מטבע צר
 פתי; 12) אות; 13)
 ככי, מיספר; 20) 14)
 אם; 15) כינוי
 לגויה נוכריה; 17)
 לירה ישראלית; 19)
 מלת שאלה; 20) התי
 קנת מצעים; 22)
 עמה (שופטים ט"ז);
 25) מכסת בניניו;
 26) חופר בארות;
 27) מדינאי וסופר
 צרפתי; 30) אמירה,
 הרצאת דברים; 32)
 חלק בולט בפנים;
 33) מלת יחס; 34)
 אות הניצחון; 36)
 שית הנדל בארצות
 ערב, משמש כבושם
 ורפואה; 31) אימה
 ופחד; 39) ענק ל
 צוואר; 41) שדה
 שנקצר ועדיין לא
 נחרש; 42) חצי גל
 גל; 44) מכונה הופכת את האנרניה ה
 מכנית; 46) יצירה לשני קולות; 53) ביטוי
 בכדורגל; 55) בניו לאחד ממולות הכוכ
 בים; 57) נוכרי; 58) היין הטוב; 59) בירת
 רוסיה הצארית; 60) נוול שנמ בו חומר
 מסויים (כתוב חסר).
 מ א ו נ ד : 1) פרוש; 2) קרס; 3) מדינה
 ימית; 5) כו; 6) מלת קריאה לצער;
 7) כלל הדברים; 8) תאריך חוזר; 9) בירת
 קניה; 12) אלה (בראשית י"ט); 15) לשה,
 אפה; 16) התרגשות; 18) נחמד מאוד; 21)

נמס; 23) שר, אציל; 24) התנשאות טבעית;
 26) פיור שיעמום; 28) גיל ברמצווה;
 29) מדינה באירופה; 31) קיצרת קומה;
 32) שם אות; 35) גיל בתמצווה; 37) פרי
 עץ אלו; 38) מחשבה, הגיון; 40) סצנת
 זיכרון; 41) רמיות מקום; 43) מלת שלי
 לה; 45) יעורר לעג; 46) שכנה לחדר;
 47) נער באנליה; 49) מדינה בדרום בל
 קו; 52) מידת נוולים (כתוב חסר); 54)
 היסטוריון אנגלי יהודי; 56) מושל, שליט;
 58) 37 בנימטריה.

הזה, אפילו אם יהיה זה הדבר האחרון שאעשה בחיי. ואשיר אותו למען כל העו"לם. וכשפניתי לעבר המיקרופונים, אני זוכרת שהתבוננתי באולם הענקי לכל ה"כיוונים ואמרתי לעצמי: "הנה, איפה שהייתי יכולה להיות היום; אישם למעלה, אחרי ה"עמודים, סמוך לתיקרה, אחרי ששילמתי את שני הדולר שלי."
 אחרי ההופעה, נערכה קבלת-פנים הייתי עם חותני-לשעבר, איזידור מילר, ואני חר" שבת שעשיתי מישהו, כשהציגו אותי בפני הנשיא קנדי. במקום לומר: "שלום, אדוני הנשיא", אמרתי: "נא להכיר את חותני ל"שעבר, מר איזידור מילר." כי הייתי סבו"רה שאגרום לו תענוג, אם אציג אותו בפני הנשיא. הוא הגיע לאמריקה כמהגר, והוא כיום בן קרוב ל-75 או 80 שנה. חשבתי שזה סוג הדבר אותו הוא יספר לנוכחי ולנינו. אתם מבינים? לא? אין דבר, איש לא הבחין בכך ממילא.
 הפירסום, זה לא תמיד דבר נעים, ואני רוצה לעמוד על כך. זה לא מפריע לי שאני מפורסמת בגלל החן שלי, או מפני שאני סקסית. מה שמפריע לי, זה מה ש"מסובב סוג זה של פירסום. לא אשכח לעולם, למשל, אותה אשה, שעל סף ביתה אמרה לי: "הואילי להסתלק!"
 זה באמת משונה, כשאני חושבת על כל אותן בחורות המנסות להידמות לי. אין להן — איך לומר זאת... אוה! אני יודעת שאפשר לומר המון טטיות כשאמרים שאין להן מה שצריך מלפנים, או מה ש"צריך מאחור, אבל לא זה החשוב. אין להן מה שצריך בתוך-תוכן.

★ ★ ★

ההשמצות בעתונים

בניו של בעלי-לשעבר נשאו יחד עמי את נטל היותן מפורסמת. לפעמים היו קוראים דברים מבהילים עלי והייתי מת"רגזת נורא, כי פחדתי שזה יכאב להם. ביקשתי מהם לספר לי הכל, לשאול אותי על הכל. העדפתי שישאלו אותי את השא"ל, לות, מאשר שילכו לחפש תשובות בעתוני השערוריות. רציתי גם שידעו כיצד חיים אחרים. הייתי מספרת להם, למשל, איך הייתי עובדת עבור דולר לחודש, ורוחצת מאה צלחות, והילדים היו שואלים: "מאה צלחות?" והייתי עונה: "לא רק זה, אלא שהייתי גם צריכה לשפסף ולנקות אותן. לפני שאשטוף אותן, אחריכך הייתי צריכה לייבש אותן. תודה לאל שלא הייתי צריכה גם לנגב אותן."
 הייתי אימרת לילדים: "אל תעריכו מישהו מפני שהוא אדם גדול, או מפני שהוא אומר לכם דבר זה או אחר. התבוננו בו תחילה." זה בלי ספף העצה הטובה ביותר שנתתי להם. הייתי אפילו אומרת להם לע"שות כך גם כלפי: "קודם תבררו אם כדאי לקחת אותי כניידה, אחריכך תיחכחו." הפירסום, כשלעצמו, אינו כל אושר. זה דבר חולף, אפילו בשביל יתומה. וגודלתי כיתומה. הפירסום, זאת לא מנת יומי, היא לא משביעה אותך. זה קצת דומה לקאביאר, אתם יודעים. טעים לאכול ממנו, אבל לא בכל ארוחה.
 מעולם לא הורגלתי לאושר. חשבתי לרגע שהנישואין מביאים את האושר. כי, אתם מבינים, לא גודלתי כמו יתר הילדים ה"אמריקאים, להם, מיום היותם, מגיע או"שר. הם זכאים לו, וזה נורמאלי. אבל אני רק הודות לתייתי מפורסמת, הצלחתי לפ"גוש ולהינשא לשניים מהגברים הנכלאים ביותר שהיכרתי.
 אני לא חושבת שאנשים יתקשו דקא לשנוא אותי. אני אוהבת את האנשים. ה"קהל" מפחיד אותי, אבל האנשים — אני מאמינה בהם. מובן, יכולים הם להיות מושפעים מהעתונות, או מהסיפורים שה"האולפן מפיץ אודותי. אבל אני חושבת, שכאשר אנשים הולכים לקולנוע, הם שופ"טים בעצמם.

★ ★ ★

זהו, זה נגמר

יום אחד אמרו עלי שאני כבר מחוסלת. שזה הסוף של מרילין. זה היה, כשמר מילר נדון על בזיון הקונגרס. הוא סירב למסור את שמות חבריו, שיכלו להיות להם קשרים עם קומוניסטים. מנהל חברה בא ואמר לי: "אם את לא מצליחה לשכנע את בעלך — את גמורתי" עניתי לו: "אני גאה בעמדה שנקט בעלי. אלך אחרי עד הסוף!"
 בעצם, להיות גמורה — זה בטח הקלה. בטח מרגישים כמו רץ 100 מטרים, שחתך את חוט הסיום ואומר לעצמו באנחת הקלה: "זהו, זה נגמר."

במיוחד. אבל אני הייתי רוצה שהם, היצי רנים, ישחקו פעם סצינה אחת כשהם מנוז"לים, או סובלים משפעת. אולי אז יבינו. איני מסוג השחקניות הבאות לאולפן רק כדי לציית להוראות. אין לזה כל קשר עם האמנות. מובן שהייתי רוצה להיות קצת יותר צייתנית — אבל כשאני באה לאול"פן — זה בשביל לשחק, לא בשביל לקבל שיעורים במישמעת! אחרי הכל אין זה בית-ספר צבאי, זה אולפן קולנוע. הקולנוע הוא אומנות. האולפן הוא המקום בו עוס"קים באומנות זו, לא בית-חרושת. איזק שטרן מספל בקנאות בכינורו. מה היה קורה, אילו היה כל העולם דורך עליו? האם שמתם לב לכך, שבהוליווד, העיר בה הרחיבו מיליונים ומיליארדים, אין בני"ים ציבוריים, או מוזיאונים? איש לא הש"

רכאון

איר דבר אחריו. כל מי שבא לכאן, ידע לעשות דבר אחד בלבד: לקחת. לכל אחד יש בעיות משלו. יש אנשים שיש להם אפילו צרות נוראות, שלא היו רוצים כי יתגלו בשום מחיר. אבל לי יש בעיה קצת גלויה. אני תמיד מאחרת. אנשים חושבים שזה מתוך גאווה, אבל לדעתי, זה בדיוק להיפך. אני חשה שאינני חלק — ולעולם לא אהיה חלק — מן הדהרה האמריקאית הגדולה, בה אנשים מבלים את חייהם תוך ריצה ממקום אחד לשני, מהר מהר מאוד; וללא סיבה טובה. מה שחשוב לי, זה להיות מוכנה. כשאני צריכה לשחק קומדיה. אני צריכה להיות בטוחה באמצעים שלי. אני מכירה המון אנשים, המסוגלים בקלות להגיע בזמן, אבל כשהם מגיעים, אין הם עושים דבר חוץ מלשבת ולספר סיפורים מטומטמים. קלארק גיבל אמר עלי: "כשהיא פה — היא פה. היא פה כל-יכולה, היא פה בשביל לעבוד."
 כאשר ביקשו ממני להופיע במדיסון סקוור גארדן, במסיבה לכבוד יום ההר"לדת של הנשיא קנדי, הרגשתי את עצמי באמת גאה. כאשר עליתי על הבמה כדי לשיר יום הולדת שמה, השתלטה זממה על האולם, כאילו הופעתי בתחתונות. שאל"תי את עצמי בבהלה: "אלוהים, מה יקרה אם לא אצליח לשיר?"
 ★ ★ ★
הפירסום זה כמו קאביאר
ממה כזאת, מצד קהל כזה, מחממת לי את הלב. זה כמו נשיקה. ברגע כזה את אומרת לעצמך: "אשיר את השיר